

Katoliški

GLAS

Uredništvo in uprava:
Gorica, Riva Piazzutta št. 18
Poštno ček. račun: št. 24/12410

Cena: Posamezna št. L 25
Naročnina: Mesečna L 110
Za inozemstvo: Mesečno L 190

Leto V. - Štev. 53

Gorica - 31. decembra 1953 - Trst

Izhaja vsak četrtek

V Parizu so za božične praznike stopili v stavko raznašalci pošte. V nekaj dneh se je nabralo več desetih kvintalov pisem in razglodnic. Koliko voščil je tako ostalo na pošti ter jih naslovljenci niso dobili pravočasno! Zanje bodo zvedeli šele prihodnje leto v januarju, ko se bo stavka nehala in bodo raznašalci polagoma raznesli naslovljencem bo-

ga, so dobrine, toda niso edine in niso najvišje. Veliko je drugih dobrin, višjih in dragocenejših, po katerih naj človek hrepeni in katerih naj si želi.

Med temi, za mnoge pozabljenimi dobrinami, je narodova sreča in blagor, narodna edinost in sloga. Če je v tvojem srcu razžarjena iskra domoljubja, kako bi ob začetku leta

BERJA USTRELJEN

Sovjetski uradni list »Izvestja« je 23. decembra sporočil, da so Lavrentija Berjo in njegovih šest sookrivcev ustrelili. List je omenil, da je izdajalec obsodil na smrt Najvišji sodni dvor Sovjetske zveze in sicer na procesu, ki se je vršil od 18. do 23. decembra pod predsedstvom maršala Konjeva. Ustrelitev se je izvršila le nekaj ur po obsodbi.

Tako je torej končal Lavrentij Berja, eden izmed najokrutnejših sovjetskih krvnikov. Ze leta 1922 je stopil kot 23-leten mladenič v službo zloglasne Čeke, ki je bila predhodnica poznejše GPU in sedanje tajne policije MVD. Kmalu je napredoval ter postal šef tajne policije za georgijsko in transkavkasko področje. Leta 1938 ga je imenoval Stalin za glavnega načelnika celotne tajne policije. Njegova življenjska pot je posuta z grmadami nedolžnih žrtev. On je tisti, ki je v krvi udušil upor v svoji lastni domovini Georgiji, zlomil upor kubanskih kozakov, dal pobiti ali preseliti v Sibirijo na milijone kulakov, ki so se upirali kolektivizaciji zemlje, in ki je slednjič več ali manj kriv, da hira in umira v koncentracijskih taboriščih in na prisilnem delu nad deset milijonov ljudi, ki so iz enega ali drugega vzroka padli v nemilost pri komunističnih oblastnikih. Zato njegova smrt ne bo vzbudila pri nikomer kakega sočutja. Svoj žalostni konec si je več kot zaslužil, poleg tega je padel kot žrtev tistega nečloveškega komunističnega sistema, ki ga je pomagal sam ustvariti in čigar metod se je nad 30 let sam posluževal.

Kako je prišlo do njegovega naglega padea, ne bomo najbrže nikoli zvedeli. Obtožnica, ki so jo razglasili komaj teden dni pred njegovo likvidacijo, očita Berji celo vrsto zločinov. Imenuje ga »agenta tujega kapitala in izdajalca domovine« ter mu očita, da je hotel postaviti notranje ministrstvo, katero je vodil po Stalinovi smrti, nad partijo in sovjetsko vlado. Očita mu nadalje, da je hotel odpraviti vladno sovjet-skih delavcev in kmetov, uvesti kapitalizem ter pripomoči meščanstvu do oblasti. Če bi bilo vse to res, bi pomenilo, da je hotel odpraviti Berja sovjetski državni komunizem ter ga nadomestiti s kako novo in bolj meščansko državno obliko. To pa je skrajno neverjetno, akoravno je Berja vse te obtožbe, kakor pravi obtožnica, priznal. Ne smemo namreč zabiti, da so podobne »zločine« očitali že neštetim ljudem, ki so se jih hoteli sovjetski oblastniki iznebiti.

Zelo čudno je, da niso uprizorili za Berja in njegove soobtožence javnega procesa, ki bi na sovjetsko ljudstvo vse bolj prepričevalno vplival kot proces v največji tajnosti. Kaj je bilo temu vzrok? Ali so se morda bali, da bi prišle stvari na

so, ker se je Mosadek večkrat sam jokati ter vzbujal usmiljenje. Zabalivali pa so se, ker je take lomil, kot da ne bi bil pri zdravi pameti. Tako jim je na primer enkrat utekel iz dvorane, da so ga morali s silo privedi nazaj. Zmerjal je sodni dvor ter povabil nekoga, ki je bil omenil njegovo šibko postavo, naj se gre kar v dvorani metat z njim. Na obtožbo, da je dal razbiti spomenike in kipe prejšnjega in sedanjega kralja, je odgovoril, da to ni nič in da je glavno, da imajo ljudje kralja v svojih srehi.

Njegova mila obsodba je prijetno odjeknila v vsem zapadnem svetu.

dan, ki bi ne bile sedanjim sovjetskim oblastnikom prav nič prijetne? Ali pa ni morda bolj verjetno, da javnega procesa sploh niso mogli uprizoriti, ker so Berjo že tam poleti likvidirali? Tudi to ni izključeno, kajti Berja, ki je bil zasedel vsa najvažnejša policijska mesta s svojimi prijatelji, je bil svojim sovražnikom še v ječi nevaren. In zato bi ne bilo prav nič čudno, če bi bili Berjo že davno pred procesom likvidirali, morda celo takrat, ko so ga 9. julija aretirali. Ali ni čudno, da v resnici niti danes ne vemo z vso gotovostjo, kako se je takratna Berjeva aretacija izvršila?

Naj bo, kakor hoče, toda eno je gotovo, da so že takoj po Stalinovi smrti vsi poznavalci ruskih razmer napovedali, da bo prišlo v Sovjetski

zvezi kmalu do boja za Stalinovo nasledstvo. Ker je znano, da Molotov nima posebnih ambicij, so na splošno vsi sodili, da se bo ta boj odigral med Malenkovicem in Berjo. Eden je moral pasti, kajti diktature ne prenesejo ne triumviratov ne dvojnih oblastnikov. To se je pokazalo že v rimski zgodovini, v času francoske revolucije in po Leninovi smrti tudi v Sovjetski zvezi, kjer se je Stalin v nekaj letih znebil vseh svojih nevarnejših tekmecev. Do podobnega boja je moralo priti tudi po Stalinovi smrti. Čudno je le to, da je podlegel v tem boju Berja, ki je imel vso policijo na svoji strani in ki je bil po Stalinovi smrti dejanski gospodar Sovjetske zveze in vseh podložniških držav. Toda morda ravno ta njegova neomejena oblast je zaskrbela sovjetsko partijo in sovjetsko armado, da se je postavila na stran manj nevarnega Malenkova ter strmoglavila skrajno opasnega Lavrentija Berjo.

Srečno

novo leto!

žična in novoletna voščila sredi ali proti koncu januarja.

Parizani so bili s stavko brez dvoma precej prizadeti, saj za praznike vsakdo rad prejme voščila in jih rad tudi pošlje. Tudi kdor običajno ne piše ali prav malo, ko se bližajo prazniki, gotovo sede in pošlje vsaj razglednico temu ali onemu sorodniku in znancu z voščili: »Vesele božične praznike in srečno novo leto!«

Kaj si pa voščijo ljudje s takimi besedami?

Med srečo, ki si jo ljudje želijo, je vedno zdravje. To si želimo že ko se pozdravimo, tem bolj, ko si voščimo. »Da zdravi, veseli bi dolgo živeli!«

Za zdravjem si ljudje želijo dolgega življenja in mladosti. »Se novega leta vsak veselji, si več jih obeta, vesel naj živi.« (Vodnik).

Nato sledi veselje. Kaj naj počne človek z dolgim življenjem in zdravjem, če pa nima veselja? Zato: »Naj novo leto vam veselje vli-va, srca širi, radost vžiga!«

Drugi vidijo srečo še v bogastvu, v uspehih pri svojem delu, v ljubezni itd. Vsak stavi srečo, kakor mu srce narekuje.

In mi? Ali se bomo tudi mi pridružili vsebini vseh onih ponošenih voščil: »Srečno novo leto?«

Vse to, kar si ljudje običajno želijo za novo leto, so za človeka vrednote in je prav, da jih ljudje cenijo, saj so tudi one od Boga. Bridko je le, da mnogi vidijo v omenjenih dobrinah svojo najvišjo srečo in jo zato edino želijo sebi in drugim. Mi kot kristjani pa vemo, da temu ni tako. Zdravje, dolgo življenje, veselje in kar je še druge-

ne želel sreče svojemu narodu? Zato bo pač vsakdo ob novem letu molil z Gregorčičem:

»To prošnja le usliši, Večni, oh, ne molim je za se, molim jo za dom nesrečni: zjasni zvezde mu temne!«

Da, Večni, zjasni našemu narodu temne zvezde, ki so zasijale na nebu. To srčno želimo ob vstopu v novo leto.

Vendar so nad narodnimi še druge dobrine, višje in veljavnejše. Tudi na te ljudje pozabljajo in jih zato ne cenijo. To so dobrine, ki nam jih je prineslo krščanstvo. Poleg vere v Boga in v neumrljivo dušo je še vera v človekovo dostojanstvo in njegovo osebno svobodo. Te štiri dobrine, ki so prvenstveno krščanske, današnji slovenski človek vedno bolj pozablja in prezira. Ker raste na eni strani v hedonističnem materializmu zapadnega sveta, na drugi pa v dialektičnem materializmu brezbožnega komunizma, nima več slovenski človek onega smisla za te krščanske dobrine, kot ga je imel včasih. Z vero v Boga in v neumrljivo dušo mu peša vera v človekovo dostojanstvo in osebno svobodo.

Zato obsegajo naša voščila za »srečno novo leto« bralcem, sotrudnikom, prijateljem in vsemu našem ljudstvu, najprej zmagajo vere v Boga in v neumrljivo dušo, nato zmagajo krščansko pojmovane svobode in osebne dostojanstva ter končno zmagajo naših narodnih pravic in vse ostale dobrine, ki si jih ljudje običajno voščijo. V tem smislu kličemo: »SREČNO NOVO LETO!«

MOSADEK OBSOJEN NA ZAPOR

Perzijsko vojaško sodišče je obsodilo prejšnjega ministrskega predsednika Mosadeka na tri leta zapor, njegovega sokrivca gen. Riahija pa na dve leti zapor in na izključitev iz armade.

Sodni dvor je izrekel obsodbo po sedmih urah posvetovanja, kar pričča, da so bila stališča sodnikov glede kazni zelo deljena. Kakor je videti, je zmagala prizanesljivejša struja. Mosadek bi bil moral biti namreč obsojen na smrt, toda zaradi Mosadekove starosti in njegovih posebnih zaslug za državo je dobil Mosadek le tri leta celičnega zapor. Ker so Mosadeku prizanesli, so morali prizanesti tudi generalu Riahiju. Glavni vzrok tako mile obsodbe pa ni ne Mosadekova starost ne njegove zasluge za državo, katero je v resnici pritrjal Mosadek na rob gospodarskega propada, ampak želja šaha in njegove vlade, da bi prišlo do pomirjenja med šahovimi in Mosadekovimi pristaji in do utrditve sedanje Zahedijeve vlade. S tega stališča je bila mila obsodba popolnoma na mestu.

Mosadeku je očitala obtožnica tri-

najst zelo težkih prestopkov, med temi tudi kršenje ustave in upornosti napram perzijskemu kralju. Ko so čitali obsodbo, se je Mosadek neprenehoma tresel, ko pa je slišal, da je obsojen na tri leta, je zasmehalno vzkliknil: »Veselim se, da so me obsodili, da bo perz. ljudstvo vsaj vedelo, kaj je pravica in državna ustava.« General Riahi je obsodbo mirno sprejel.

Z Mosadekom bo izginil iz političnega življenja eden izmed nadvse zanimivih državnikov zgodovine. Bil je predrzen in neustrašen, pa tudi boječ in emrav kot kak otrok. Kršil je perzijsko ustavo, odpravil parlament ter hotel vzpostaviti neke vrste diktaturo. Odvzel je kralju vso oblast nad armado, se upr kralju ter ga prisilil k begu. Na drugi strani pa je bil človek, ki se je za vsako malenkost jokati ter padal v nezavest, se skrival, ko so ga hoteli aretirati, kakor otroci za hrbtom drugih ter prosil, naj ga ne odvedejo čez dan v zapor, ker se je bal, da bi ga ljudstvo linčalo.

Na njegovem procesu so se ljudje jokali in zabavali obenem. Jokali

Novi predsednik Francije

Francoska republika je dobila novega drž. poglavarja. Novi predsednik republike je René Coty, dosedanji poslanec in senator v francoskem parlamentu.

Pravijo, da ni imela Francija še tako burnih in tako dolgo trajajočih predsedniških volitev. Volitve so se pričele 17. decembra ter so se zaključile šele 23. decembra. Pravico glasovanja so imeli vsi narodni poslanci in senatorji francoskega parlamenta. Kandidate za mesto predsednika so postavile skoraj vse stranke. Tako so postavili ljudski republikanci (krščanski demokrati) kot svojega kandidata zunanega ministra Bidaulta, komunisti Cachina, socialisti Naegelena, samostojneži Lanieli in Fourcadea, radikalni Delbosa in Medecina, degolisti Kalba. Toda že pri drugem glasovanju se je število kandidatov skrčilo na štiri, pozneje na tri in celo na dva. Glavni boj se je vršil dolgo med Naegelenom in Lanielom. Socialista Naegelena, ki je odločen nasprotnik evropske obrambne skupnosti, so podpirali s svojimi glasovi tudi komunisti ter mnogi, evropski skupnosti nasprotujoči poslanci. Lanieli pa so podpirali samostojneži, krščanski demokrati in mnogi zagovorniki evropske obrambne skupnosti, razen radikalov, ki so, dasiravno sedijo v vladi, nasprotovali na

vse mogoče načine Lanielovi izvolitvi. Kljub temu je dobil Laniel pri vseh glasovanjih največ glasov. Pri nekem glasovanju mu je manjkalo le 22 glasov do absolutne večine. Ker pa te večine le ni mogel dobiti, je bil prisiljen odstopiti. Šele po Lanielovem odstopu je prišlo do Cotyjeve kandidature, ki je pri trinajstem glasovanju dobil 477 glasov od 871 veljavnih glasov. Njegov nasprotnik Naegelen je dobil 329 glasov, medtem ko so se razdelili ostali glasovi na razne druge osebnosti.

Tako je dobila Francija svojega novega državnega poglavarja, ki pa bo nastopil svojo službo šele 17. januarja. Dosedanji predsednik republike Vincent Auriol, ki je vodil sedem let francosko republiko, se bo vrnil v privatno življenje, ki si ga je že davno želel.

Novoizvoljeni predsednik francoske republike René Coty je v 72. letu svoje starosti in je iz Normandije doma. V političnem življenju Francije ni igral posebno važne vloge, akoravno je bil po zadnji vojni dvakrat minister. Kot politik ne spada k nobeni stranki ter uživa zaradi svoje razumnosti, prijaznosti in spravljivosti pri vseh strankah velik ugled. Vse kaže, da so mu ravno te lastnosti pripomogle do predsedniške časti.

Sovjeti in „atomska banka“

Sovjetska zveza je odgovorila na Eisenhowerjev predlog glede zbiranja atomskega materiala in njegove uporabe v miroljubne namene. Kljub nekaterim pomislekom, ki jih ima napram Eisenhowerjevemu predlogu, izjavlja, da je pripravljena udeležiti se predlaganih zaupnih razgovorov o tem vprašanju. Sovjetska nota omenja med drugim, da je že leta 1925 podpisalo 48 narodov genfsko konvencijo, ki je prepovedala uporabo kemičnega in bakteriološkega orožja ter jo označila za zločin. Dejstvo, da se v drugi svetovni vojni ni drznil nihče uporabljati takega orožja, dokazuje, da je bila tista pogodba velike važnosti. Tudi ni mogoče pozabiti na dejstvo, da so države, ki so se borile zoper Hitlerja, izjavile, da bodo odgovorile s istim orožjem, ako bo Hitler poskušal uporabiti kemično orožje (strupene pline). Ista načela bi morala veljati tudi za atomsko orožje, katerega uporabo bi bilo

treba prepovedati, obenem pa izdatno omejiti vse vrste ostalega orožja.

Sovjetska nota pravi nadalje, da je Eisenhower poudaril v svojem govoru važnost mednarodnega pomirjenja in medsebojnega zaupanja. Vse to, pravi nota, odgovarja težnjam Sovjetske zveze, ki posveča delo gospodarskemu in kulturnemu razvoju svojih dežel in ki ne ustvarja vojaških blokov in vojaških oporišč na tujem ozemlju. Ravno iz teh razlogov smatra Rusija kot zelo važno bližnjo konferenco v Berlinu, kakor tudi konferenco, ki bi se je morala udeležiti tudi Kitajska ljudska republika.

Kljub vsem tem pomislekom je Sovjetska zveza pripravljena udeležiti se diplomatskih ali tajnih razgovorov o Eisenhowerjevemu predlogu o ustvaritvi atomske skupnosti.

Sovjetska zveza je sprejela tako povabilo na berlinsko konferenco, samo da je predlagala nov datum, namreč 25. jan. namesto 4. jan.

Praznik presv. Imena Jezusovega

Iz svetega evangelija po Luku
(Lk 2,21)

In ko je bilo dopoljenih osem dni, da bi bil otrok obrezan, so mu dali ime Jezus, kakor je bil imenovan po angelu preden je bil spočet.

V svetem adventnem času smo duhovniki brali skoraj vsak dan v breviju odlomke iz preroka Izaije, kjer ta evangelist stare zaveze, kakor ga imenujejo, prerokuje o bodočem Mesiji. Kraljevski prerok je že stoletja pred Kristusom napovedal vse važnejše dogodke iz življenja našega Gospoda. Med drugim je dal tudi ime bodočemu Mesiji, saj pravi: »Glej, devica bo spočela in rodila Sina in njegovo ime bo Emanuel, to je, Bog z nami« (Iz VII, 14). V devetem poglavju je prerok še veliko bolj jasn, saj kar naravnost pravi: »Njegovo ime bo Čudovito, Svetovalec, Močni Bog, Oče prihodnjega veka, Kralj miru« (Iz. IX, 6).

Imena, po katerih se ljudje imenujejo na zemlji, so prav različnega izvora. Tako ime večkrat pomeni kako posebno lastnost, kakor imamo zgled pri Ezavu, kar pomeni rdeč, ime je bilo vzeto samo po njegovi značilni barvi. V naših krajih je bila in je še lepa navada, da starši dajo otroku ime svetnika, na katerega praznik se je pač otrok rodil. Še večkrat se zgodi, da starši dajo otroku ime očeta. Kakor vemo iz sv. pisma, so sorodniki na vsak način hoteli dati bodočemu Janezu Krstniku ime Zaharija, kakor se je imenoval njegov oče; saj Janez se noben v vsem sorodstvu ni imenoval (pr. Luk. 1,61).

Imena pa, ki so od Boga samega dana kakim osebam, pomenijo in označujejo kak poseben dar milosti, katerega je Bog naklonil izvoljenim osebam. Tako je Bog sam preimenoval očeta Abraham: »Imenoval se boš Abraham, ker sem te postavil očeta številnih rodov.« Enako je tudi naš Gospod preimenoval apostola Simona: »Ti si Skala, (kar pomeni Peter), in na to Skalo bom sezidal svojo Cerkev.« Ker je torej Kristus dobil od Očeta vzvišeno poslanstvo, da namreč On reši vse človeški rod iz greha, v katerem je človeška družina ječala, zato je popolnoma razumljivo, da je angel že naprej napovedal Mariji ime nosilca odrešenja; Jezus namreč pomeni odrešenik.

Tako mi vidimo, da so v imenu Jezus-Odrešenik vključena vsa ime-

na napovedana po preroku Izaiji. Z imenom namreč Emanuel, to je: Bog z nami, je lepo označen vzrok in začetek odrešenja, ki se nahaja ravno v združenju Boga in človeka v osebi božjega Sina. To čudovito združenje božje in človeške narave v Kristusu je napravilo, da je Bog prišel med nas kot človek, Bog je hodil po zemlji in nas učil poti zveličanja. Bog je za nas trpel in nas odrešil. Bog med nami nas je učil v jaslicah ponižnosti. Bog med nami nas na begu v Egipt učil vdano prenašati trpljenje in preganjanje. Bog med nami v sveti družini učil otroke, kako se morajo staršem pokoravati; staršem samim pa je Bog v človeški družini zgled, kako morajo otroke vzgajati in skrbeti za sveto družinsko življenje. Bog med nami nas je z zgleodom in z besedo in potem nas je s svojim trpljenjem in smrtjo na križu odrešil. Bog je bil med nami vedno kot Odrešenik. Prav tako pomenijo tudi imena: Čudovit, Svetovalec, Močni Bog, Oče prihodnjega veka, Kralj miru, pot in dosego našega odrešenja, v kolikor nas čudoviti Božji nasvet in Božja milost vodita k dedovanju božjega kraljestva, kjer bo v večnem in popolnem miru vladal nad nami Kralj, ki nas je odrešil.

Kolikokrat na dan mi izgovorimo presveto ime Jezusovo! Na koncu vsake Zdrave Marije pride to ime. Pri molitvi »Poždravljena Kraljica« kličemo: »in pokaži nam po tem izganjstvu Jezusa!« V molitvi »Jezus, Marija, Jožef« prosimo zopet Jezusa, naj nas varuje. Dobri verniki večkrat na dan pobožno pokličejo Jezusa na pomoč v vseh stiskah, nadlogah in skušnjavah. Zal moramo priznati, in nam je žal, da smo velikokrat izgovarjali to sveto ime malomarno ali celo z zaničevanjem; norčevali smo se iz imena našega Odrešenika.

Ko obhajamo praznik svetega Imena Jezusovega si živo vtisnimo v spomin besede, ki jih je Peter, poln Svetega Duha, govoril judovskemu ljudstvu: »Zakaj nobeno drugo ime pod nebom ni dano, da bi se mogli v njem zveličati« (Ap. d. 4,12). Obljubimo Gospodu, da bomo odselej izgovarjali to sveto ime z globokim spoštovanjem in živo vero, saj s tem imenom kličemo na pomoč našega Odrešenika!

Posebno pa prosimo Gospoda, naj nas ne zapusti in naj nam bo v odrešenje, ko bodo v smrtnem boju naše blede ustnice zadnjikrat klicale to sveto ime, JEZUS!

Poljski verniki ne verujejo v krivdo kard. Višinskega

Varšavski komunistični režim se na vse načine trudi, da bi pomiril ljudsko mnenje, ki je silno razburjeno zaradi bogoskrunskega pripora kardinala Višinskega. Tako zvani patriotski duhovniki imajo vsepovsod po deželi vedno več sestankov, na katerih begajo verno ljudstvo.

Kljub vsem poizkusom pa je v ljudstvu neprestana skrb za usodo kardinala Višinskega ter nihče ne verjame v domnevne krivde poljskega kardinala.

Kaplan Poljakov v Italiji

Kardinal Piazza, tajnik konsistorialne kongregacije, je imenoval duhovnika Vladislava Rubina za kaplana vseh Poljakov v Italiji. Tako bo kaplan Rubin prevzel duhovno vodstvo nad 1500 Poljaki, ki bivajo v Italiji.

Razvoj katolicizma na Japonskem po vojni

Japonska popravlja vojno škodo tako naglo, da se ji mora primerjati samo Nemčija. Univerze, ki jih je pred vojno bilo 45, se spet polnijo. Lansko leto je bilo 421.000 vseučilišnikov. Na žalost je lep del tega dijaštva pripravno तरीče za komunistično propagando. Ni čudno! Vojna razočaranja, razočaranja po vojni, zlasti pa težke gospodarske razmere so najboljši razlogi za to. Uradni veri sintozem in budizem sta brez moči. Pač pa je dobil katolicizem svobodo kot še nikoli in se krepko uveljavlja in širi. Pred vojno je bilo med 85 milijoni prebivalcev 100.000 katoličanov; danes jih je 171.785, kar pomeni 57% prirastka od leta 1947. V tem času je bilo treba ustanoviti 117 novih župnij. Duhovnikov je danes okoli 1000, od teh je 200 domačinov, redovnic nad 2800, od teh 2000 domačink.

Prestolonaslednik se je odpravil na potovanje po Zapadu. Obiskal je Ameriko, bil navzoč pri kronanju angleške kraljice in posetil Španijo in Italijo. V Španiji je izjavil, da ve za globoko sled, ki so jo sv. Francišek Ksaverij in njegovi nasledniki pustili v duši njegovega ljudstva. Bil je tudi v avdienci pri sv. očetu.

Božični prazniki v Rimu

Letošnji božični prazniki so bili v Rimu prav praznični in bogati. Predvsem moramo beležiti papežev poslanico vsem narodom sveta, ki jo je sv. oče naslovil preko vatikanskega radia na božično vigilijo ob 11. uri. Ta dan so se v Rimu bivajoči kardinali podali k sv. očetu, da mu izrečejo božična in novoletna voščila. Nakar je sv. oče v odgovor na njih voščila prebral svojo božično poslanico. Take božične poslanice so posebnost sedanjega papeža. Vrste se leto za letom že od leta 1954, ko je bil papež Pij XII., in se vsakokrat posebno vprašanje o tehničnem razvoju sodobnega človeštva. V drugi polovici je pa govoril posebej evropskim narodom, k se sicer med najbolj naprednimi v tehničnem oziru, a njim grozi pogin prav po tehničnih pridobitvah, če se ne združijo. Zato je sv. oče končal svojo poslanico s pozivom Evropi, naj se združi, da si ohrani mir.

Krščansko odpuščanje

V Bergamu se je pred sodiščem odigral ganljiv dogodek. Pred desetimi leti je hotel mladenič Giacomo Pagani oropati duhovnika Camilla Galbiati in je streljal v njega. Storilca so šele sedaj izsledili. Pred sodiščem pa mu je duhovnik njegovo dejanje odpustil in ga vpričo vseh navzočih objel.

Dolžnosti katoliških pisateljev

Svoje letošnje adventno pismo je kardinal Griffin posvetil sodobnemu slovstvu in pisateljem. Lanskoletno je bilo naslovljeno na tisk in časnike na splošno. Letos govori kardinal Griffin odkrito besedo slovstvenikom, zlasti katoliškim romanopiscem.

»Danes izhajajo množica romanov — pravi njegovo pismo — ki so v popolnem nasprotju z najosnovnejšo spodobnostjo. Tako slovstvo predstavlja nevarnost za pravstvenost čitateljev, a kaže tudi zlorabo najosnovnejše svobode izražanja...«

Ko dalje Griffinovo pastirsko pismo jasno pove, da gre tu za greh proti šesti božji zapovedi, se obrača na tako zvane katoliške pisatelje in pravi:

»Žalostna resnica je, da se zdi, da je tudi nekaj katoliških pisateljev zapeljanih. Romani, ki jih imamo za izrazito katoliške, zelo pogosto vsebujejo poglavja, katerih nezadržano slikanje nemoralnega vedenja pomeni za mnoge čitatelje vir skušnjav.«

Cepprav je lahko res, da tudi tako slovstvo brez nevarnosti čita nekaj maloštevilnih, vendar je za večino čitateljev nevarnost tako velika, da je objavljjanje takih del najbolj nezaželeno.

Prikazovanje katoliškega življenja v leposlovju je najvzvišenejši cilj, vendar se za dosego tega cilja ni mogoče nikdar posluževati nespodobnega in škodljivega gradiva.

Pozivamo prizadete katoliške pisatelje, katerih literarne zasluge so nedvomne, da dobro premislijo, ali bi morda svojih talentov ne mogli uporabiti za boljše poslanstvo, ki bi bilo skladnejše z visokimi tradicijami katoliškega slovstva in manj v škodo pravstvenosti svojih čitateljev.«

Darovi za Katoliški dom

Karel Urdih - Ronki	lir 1.000.—
Z. A. - Štandrež	» 300.—
Jamlje	» 1.000.—
N. N. iz Trsta	» 2.000.—
Herman Srebrnič	» 4.000.—
Lavrenčič Jožef - Doberdob	» 1.000.—
N. N. - Gorica	» 5.000.—
N. N. - Mačkoviče	» 2.000.—
N. N. - Gorica	» 1.000.—
Dragica - Gorica	» 1.000.—
C. g. dr. Tul Ivan - Gorica, božično darilo	» 50.000.—
H. K. - Gorica - prispevek za november december	» 2.000.—
Delavec iz Gorice - prispevek za sept., okt., nov., dec.	» 2.400.—

Prispevajte za „Katoliški dom“!

Barago na oltar

Ko smo za praznik vseh svetnikov praznovali stoletnico posvečenja Friderika Barage za škofa, smo trdno sklenili, da se hočemo spomniti tega velikega in svetniškega škofa tudi goriški Slovenci s posebno proslavo. Ta naj pomaga seznaniti tudi naše širše občinstvo z Barago in zlasti z njegovim procesom za svetnika. V Baragovi škofiji v mestu Marquette v Združenih državah so s procesom že začeli. Treba je le, da ga pospešijo. V ta namen moramo Baragovi rojaki širom po svetu skrbeti, da bodo vsi Barago čimbolj poznali in da bo marquettski škof videl, kako široke ljudske množice slovenskih vernikov želijo in prosijo, naj se vse naredi, da Cerkev Barago tudi uradno pršteje med blažene. Ker naši rojaki v domovini tega ne morejo, je tem večja dolžnost na nas. Zaradi tega so se v Gorici začeli pobirati podpisi na posebnih polah, s katerimi se podpisani zahvaljujejo škofu Noa, četrtemu nasledniku škofa Barage, da je začel uradni postopek za Baragovo beatifikacijo, in ga prosijo, naj pri začetem delu vztraja, obenem obljublja svojo molitev v ta namen. Upanje je, da nihče ne bo odrekel svojega podpisa. Taki podpisi na posebnih nabiralnih polah se pobirajo tudi drugod po svetu, kjer bivajo Slovenci.

Baragova proslava, ki jo bomo v Gorici imeli na praznik sv. Treh kraljev, naj nas vse za Barago še bolj navduši, da si v njem izprosimo svojega nebeskega priprošnjika v teh nerodnih časih.

Proslava se bo vršila v dvorani Marijinega doma na Placuti ob 4.30 popoldne na praznik sv. Treh kraljev.

Božič v Gorici

Lepi so bili letošnji božični prazniki, saj smo se nanje tako lepo pripravili z zornicami, ki so ves advent vabile vernike v cerkev. Tisti, ki so se jih udeležili, jim prav gotovo ni bilo žal. Naše lepe pesmi so nas vpeljale v sveto božično razpoloženje. Slovenske polnočnice pri Sv. Ivanu se je udeležilo mnogo vernikov, prav lepo pa je bila tudi zastopana jutranja božična maša v stolnici, kjer nam je dekliski zbor Marijine družbe zapel naše najlepše božične. Le ena misel nam je grenila veselje božičnih dni, misel na naše brate onstran meje, za katere je bil Božič le delaven dan. Zaman smo iskali v komunističnem časopisju besedo: božje Dete. To je za njih le zastarela bajka, zato pa nikakor ne moremo razumeti, da so med nami še ljudje, ki tako časopisje podpirajo.

Več doslednosti in značajnosti bi človek upravičeno lahko pričakoval od naših ljudi po vseh preizkušnjah zadnjih let. Od komunistov bi se v tem pogledu lahko marsičesa naučili. Ne bodimo lutke v njihovih rokah.

Nekaterim časopisom

Na Goriškem in Tržaškem so nekateri časopisi, ki vsako toliko smatrajo za potrebno, pohvaliti ali grajati tega ali onega duhovnika, živega ali mrtvega. Vsem je pa znano, da je tem časopisom in njihovim somišljenikom vera opij ljudstva in versko življenje le nazadnjaštvo. (Karel Marks in Josip Broz - Tito). Človek s takimi pojmi nima potrebne sposobnosti, da bi stvarno in pravično sodil o delovanju katoliških duhovnikov. Zato se slovenski duhovniki ne bojimo njihov graje, a si tudi ne želimo njihov pohvale, ne živi ne mrtvi. Kakor do sedaj bo tudi za naprej vsako izmed nas skušal izpolniti svojo dolžnost, kakor mu narekuje njegova duhovniška vest brez ozira na to, kaj bodo pisali nekateri časopisi in kaj porečejo nekateri njih privrženci.

Slovenski duhovnik

Iz življenja Cerkve

Molitev pospešuje mir

V rimski župniji svetega Feliksa se je obvezalo 1500 družin, da bodo v marijanskem letu vsak večer molile sveti rožni venec. Sveti oče je imel zanje kratek nagovor, v katerem je poudaril pomen molitve po družinah. Ob koncu je dejal: »Če boste po vaših družinah skupno molili rožni venec, kakor ste sklenili, boste uživali mir in v vaših domovih bo soglasje. Kako srečni so tisti, ki v današnjem razdvojenem svetu vsaj doma najdejo kotic miru.«

Mislim, da nobeno sredstvo tako učinkovito ne pospešuje in ne ohranja edinstva med ljudmi, kakor ravno skupna družinska molitev.«

Ordinacije (Trst)

Na kvartno nedeljo so v semeniški kapeli v Trstu štirje bogoslovci prejeli subdiakonat. En tržaški bogoslovec pa je prejel subdiakonat v Rimu. Prihodnje leto bodo vsi štirje posvečeni v duhovnike.

Solzenje Marijine podobe

V mestu Sirakuzi na Siciliji se je dne 29. avgusta tega leta začela solziti neka podoba Marijinega breznadežnega Srca. Solzenje se je dogajalo še tri naslednje dneve. Dogodek je vzbudil veliko pozornost. Številni romarji so se zbirali okrog podobe.

Nedavno so se zbrali sicilski škofje na skupno posvetovanje in ob koncu so uradno izjavili, da se je solzenje res vršilo. Izrazili so tudi željo, naj bi se na kraju dogodka, to je v ulici degli Orti, št. 11, zgradila cerkev Mariji na čast.

Nova bazilika sv. Male Terezije

Veličastna bazilika, ki je bila v Lisieux zgrajena v čast sv. Terezije Deteta Jezusa, je dokončana. Graditi so jo pričeli leta 1929. Gradili so jo s podporami katoličanov vsega sveta. Meseca julija l. 1954 bo cerkev slovesno posvečena. Posvetitve se bodo udeležili številni kardinali, nadškofi in škofi ter tisoči duhovnikov in vernikov vseh narodnosti. Spodnja kriptna nove bazilike bo lahko sprejela okrog 3000 vernikov. Gornja cerkev pa 10.000.

16 stranskih oltarjev bazilike v Lisieux bodo posvetili škofje tistih narodnosti, ki so največ prispevale k gradnji tega velikega svetišča.

Komunisti nočejo darov

Progresivni demokratični državi Romunija in Češkoslovaška sta odbili ponudbo Amerikancev za Care darilne pakete, ki bi jih ti poslali v obe deželi v teku sedanje zime v pomoč potrebnemu prebivalstvu. Paketi bi vsebovali živež in oblačila. Romunija in Češkoslovaška na to ponudbo sploh nista odgovorili.

